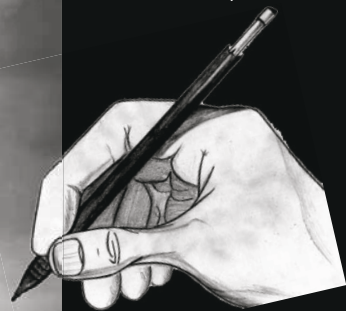

"Θέεϋ ãñÛììáôá"

έντυπο δρόμου για την όξυνση του
κοινωνικού και ταξικού ανταγωνισμού

τεύχος #1

Ιούνιος 2013

Πόλεμο στον πόλεμο

των αφεντικών

Για τον Κομμουνισμό και την Αναρχία

Vogliamo tutto e per tutti

στη Νέα Σμύρνη και τις γύρω περιοχές

Πως θα μπορούσε άραγε να περιγραφεί η πολιτική και κοινωνική κατάσταση που διαμορφώνεται γύρω μας τα τελευταία χρόνια; Άγρια υποτίμηση της εργασίας, καταστολή, επιστρατεύσεις, βασανιστήρια σε αστυνομικά τμήματα και όχι μόνο, αυξανόμενες φασιστικές επιθέσεις, διώξεις με βάση το DNA (όπως συνέβη και με τους 2 προφυλακισθέντες κατοίκους στην Ιερισσό Χαλκιδικής). Μονόλογος της κυριαρχίας στα ΜΜΕ όπου ακόμα και οι ελάχιστες φωνές διαφοροποίησης φιμώνονται, παύονται. Δημοσιογράφοι κάθε βεληνεκούς να καλούν σε περισσότερη καταστολή, περισσότερη «ασφάλεια», περισσότερη εφαρμογή της πολιτικής των αφεντικών, περισσότερη «ευρωπαϊκή ολοκλήρωση» και συγχρόνως να χύνουν κροκοδείλια δάκρυα για την κοινωνική εξαθλίωση και τον αποκλεισμό.

Αυτό είναι το καθεστώς (μόνιμης) έκτακτης ανάγκης, αυτός είναι ο σύγχρονος ολοκληρωτισμός. Και αν διαμαρτυρηθείς έντονα μπορεί να φας και σφαίρες (ειδικά αν είσαι «παράνομη» ύπαρξη) όπως έγινε στη Μανωλάδα ή αν δε διαμαρτυρηθείς μπορείς να πεθάνεις αθόρυβα στα εργασιακά κάτεργα των ταχύτερα αναπτυσσόμενων ελληνικών εταιρειών (δε ξεχνάμε να στηρίζουμε ελληνικά προϊόντα έτσι;) όπως έγινε πρόσφατα σε κατάσταση της pizza fan στην Πάτρα. Υπάρχει πάντα βέβαια η δυνατότητα να μην είσαι καν εργαζόμενος αλλά «εθελοντής» σε μία από τις πολλές Μ.Κ.Ο (Μπίζνες Καλά Οργανωμένες) που απλόχερα μοιράζουν κρατική διαμεσολάβηση, απλήρωτη εργασία και φρούδες ελπίδες. Αυτή είναι η νομιμότητα, αυτή είναι η αστική ηθική. Απέναντι σε αυτή τη νομιμότητα οι «εστίες ανομίας», οι καταλήψεις και τα στέκια μας ορθώνονται απέναντι και για αυτό το λόγο δέχονται και την κρατική καταστολή. Το κράτος και τα αφεντικά δεν παίζουν μπάλα μόνοι τους. Οι αντιστάσεις είναι εδώ, πετυχαίνουν μικρές νίκες, ηθικές και πολιτικές, οργανώνονται και ανασυντάσσονται.

Αυτά είναι ορισμένα από τα θέματα με τα οποία επιλέξαμε να καταπιαστούμε στο πρώτο αυτό τεύχος της έκδοσης. Μια έκδοση που ευελπιστούμε να λειτουργήσει τόσο ως μέσο αντιπληροφόρησης απέναντι στην κυρίαρχη προπαγάνδα αλλά και ως μέσο διάχυσης του αναρχικού λόγου και πρακτικής στη Νέα Σύμρνη και όχι μόνο.

e-mail: vogliamo_tutto@espiv.net
νέο site: vogliamotutto.espiv.net (coming soon)

Χρυσός και Β.Α. Χαλκιδική:

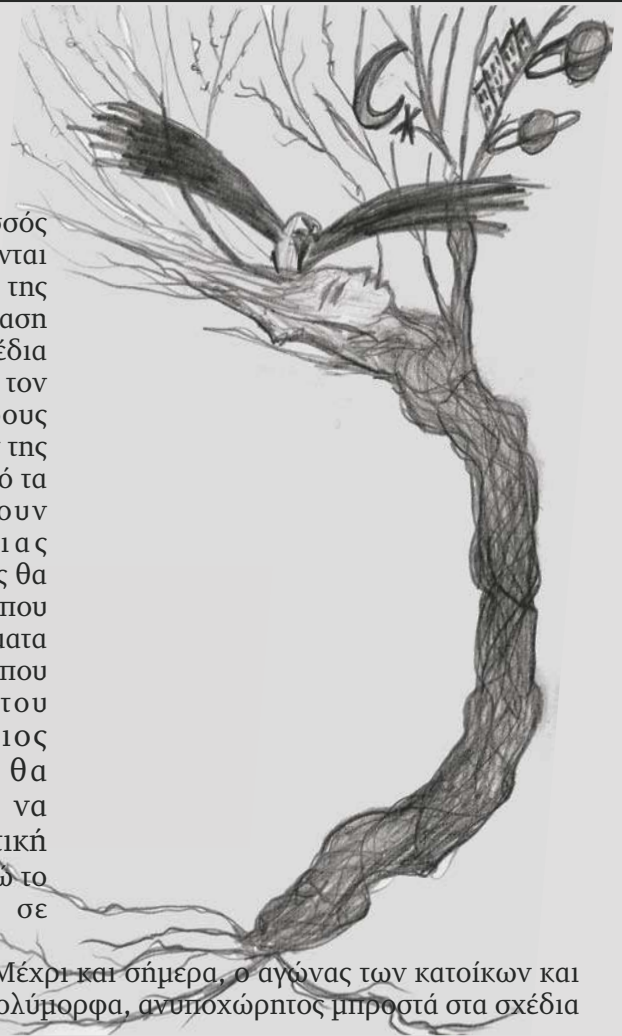
Μια σχέση καταστροφική

Τα τελευταία χρόνια οι κάτοικοι των χωριών Ιερισσός και Μ. Παναγιά, στη Β.Α. Χαλκιδική, αντιστέκονται σθεναρά ενάντια στα σχέδια των χρυσοθήρων της «Ελληνικός Χρυσός Α.Ε.» για την εγκατάσταση ανοικτού μεταλλείου χρυσού στον τόπο τους. Σχέδια που αν πραγματοποιηθούν, θα επιφέρουν τον αφανισμό του αρχέγονου δάσους του όρους Κάκκαβος, στις Σκουριές, καθώς και των χωριών της περιοχής. Περίπου 4.000 στρέμματα δάσους (από τα 317.000 στρέμματα που συνολικά έχουν παραχωρηθεί στην εταιρεία) σπάνιας βιοποικιλότητας, θα εκχερσωθούν. Στη θέση τους θα ανοίξει ένας κρατήρας με συνολική διάμετρο περίπου 2.000 μέτρων, ενώ θα δημιουργηθούν και φράγματα για την εναπόθεση 346 εκατ. τόνων αποβλήτων που θα προκύψουν απ' την επεξεργασία του κοιτάσματος. Το όρος Κάκκαβος, κύριος υδροφόρας της Β.Α. Χαλκιδικής, θα αποστραγγιστεί, με τα χωριά της περιοχής να μένουν χωρίς πόσιμο νερό. Τοξική μεταλλευτική σκόνη θα σκεπάσει την ευρύτερη περιοχή, ενώ το λιμάνι του Στρατωνίου θα μετεξελιχθεί σε μεταλλευτικό λιμάνι, με εκατομμύρια κυβικά στερεών λυμάτων να διακινούνται μέσω αυτού. Μέχρι και σήμερα, ο αγώνας των κατοίκων και των αλληλέγγυων εξελίσσεται και εκδηλώνεται πολύμορφα, ανυποχώρητος μπροστά στα σχέδια του κράτους και του κεφαλαίου.

Οι αντιστάσεις που αναπτύχθηκαν ενάντια στα μεταλλεία χρυσού, πυροδότησαν πλήθος κινητοποιήσεων τόσο στο όρος Κάκκαβος, όσο και στα χωριά της Β.Α. Χαλκιδικής. Ο αγώνας που διαμορφώθηκε ήρθε να διαδεχθεί άλλους, παλαιότερους και μάλιστα νικηφόρους αγώνες στη πληγωμένη από το χρυσό Χαλκιδική, απέναντι σε αντίστοιχα καταστροφικά σχέδια. Έτσι, το κράτος αξιοποιώντας τη γνώση που του απέφεραν οι ήττες του παρελθόντος, από τη πρώτη στιγμή σπεύδει να καταστείλει κάθε προσπάθεια παρεμπόδισης των αδηφάγων σχεδίων του κεφαλαίου. Για να το επιτύχει, αξιοποιεί όλα τα μέσα που διαθέτει. Είτε άμεσα, εντείνοντας τις κατασταλτικές μεθόδους, είτε έμμεσα, με το μεθοδικό διχασμό της τοπικής κοινωνίας, με άξονα την ανάπτυξη που θα επιφέρει νέες θέσεις εργασίας-δουλείας ως δέλεαρ.

Αναιρώντας το μύθο των νέων ευκαιριών για εργασία, αξίζει ν' αναφερθεί το γεγονός πως οι εργαζόμενοι σε μεταλλεία έχουν μικρό προσδόκιμο επιβίωσης. Αυτό δεν οφείλεται μόνο στη συχνότητα των εργατικών "ατυχημάτων"-δολοφονιών αλλά και στην αναπόφευκτη παρουσία βαρέων μετάλλων στον ανθρώπινο οργανισμό. Ακόμα και σε μικρές συγκεντρώσεις, τα βαρέα μέταλλα -λόγω της τοξικότητάς τους- προκαλούν μη αναστρέψιμες, σοβαρές ασθένειες. Εκτός αυτού βέβαια, ο ορατός κίνδυνος μόλυνσης των επιφανειακών αλλά και των υπόγειων υδάτων, καθώς και η μελλοντική ακαταλληλότητα του εδάφους θα πλήξουν τους τομείς της γεωργίας, της κτηνοτροφίας και της αλιείας. Τομείς εργασίας που τώρα απασχολούν πολλούς από τους κατοίκους.

Το κράτος βλέποντας τα συμφέροντα του να έρχονται σε σύγκρουση με αυτά της κοινωνίας, δεν άργησε να φανερώσει το πραγματικό του πρόσωπο. Έτσι, εξαιτίας των αγωνιστικών κινητοποιήσεων και με πιο πρόσφατη την επίθεση-σαμποτάζ που πραγματοποιήθηκε από αγωνιστές την Κυριακή 17 Φεβρουαρίου 2013 σε παράνομο εργοτάξιο της εταιρείας, στις Σκουριές, ο κατασταλτικός κλοιός στην περιοχή αρχίζει να σφίγγει όλο και περισσότερο.

Οι προσαγωγές-απαγωγές κατοίκων αλλά και αλληλεγγυών, καθώς και ο εξαναγκασμός για λήψη δείγματος DNA, έγιναν μέρος της καθημερινότητας. Μιας καθημερινότητας που ορίζεται από την επιβολή μιας νέας συνθήκης τρομοκρατίας της τοπικής κοινωνίας που παράλληλα, στοχεύει και στον παραδειγματισμό όλων όσων μελλοντικά σκοπεύουν να σταθούν απέναντι σε άλλα καταστροφικά σχέδια του κράτους και του κεφαλαίου, πάντα στο βωμό της ανάπτυξης. Στα πλαίσια λοιπόν αυτής της νέας συνθήκης, την Πέμπτη 7 Μαρτίου 2013, πολυάριθμος στρατός από ΜΑΤ και ΕΚΑΜ εισέβαλε στην Ιερισσό. Οι κάτοικοι του χωριού αντιστάθηκαν μαζικά και σθεναρά στις επιθέσεις της αστυνομίας, που εκδηλώθηκαν με βία, αλόγιστη χρήση δακρυγόνων (ακόμα και σε

Μιλώντας στη γλώσσα σας

Η εταιρεία «Ελληνικός Χρυσός Α.Ε.» ανήκει κατά 95% στην καναδική πολυεθνική Eldorado Gold και κατά 5% στον όμιλο ΕΛΛΑΚΤΩΡ, του "εθνικού εργολάβου" Μπόμπολα. Το Δεκέμβριο του 2003, χωρίς διεθνή ανοικτό διαγωνισμό αλλά με απευθείας ανάθεση, παραχωρήθηκαν από το ελληνικό δημόσιο στην εταιρεία, τα Μεταλλεία Κασσάνδρας, έναντι του ποσού των 11 εκατ. ευρώ. Μόλις λίγους μήνες αργότερα, ανεξάρτητος οίκος αξιολόγησης υπολόγισε την αγοραία αξία των μεταλλείων στα 408 εκατ. ευρώ. Το 2008 η Ευρωπαϊκή Επιτροπή έκρινε πως το ελληνικό κράτος ενίσχυσε παράνομα την εταιρεία με 15,3 εκατ. ευρώ, ποσό που ζητήθηκε να επιστραφεί συν τους τόκους, από την «Ελληνικός Χρυσός» στο ελληνικό δημόσιο. Παραδόξως όμως, το δημόσιο προσέφυγε εναντίον αυτής της απόφασης...

Άξιος αναφοράς, ως ο κύριος αρωγός αυτής της επαπειλούμενης καταστροφής του φυσικού περιβάλλοντος, της τοπικής αγροτικής οικονομίας και της τοπικής κοινωνίας γενικότερα ήταν ο τότε υφυπουργός Οικονομικών, Χρήστος Πάχτας. Πλέον, συνεχίζει το εντεταλμένο έργο του από τη θέση του Δημάρχου του δήμου Αριστοτέλη (Χαλκιδικής), όπου ανήκουν γεωγραφικά τα ορυχεία.

Όλα αυτά δε σημειώνονται για να μπούμε στη λογική ότι μία άλλη επένδυση, πιο επικερδής ή επωφελής προς το ελληνικό δημόσιο, θα ήταν επιθυμητή, αλλά για να αποδομήσουμε τα επιχειρήματα της κυριαρχίας με τα δικά μας κριτήρια.

βάρος μαθητών που βρισκότουσαν εκείνη την ώρα εντός σχολείου) και εισβολή σε σπίτια. Ακολούθως και όπως συνηθίζεται άλλωστε, ανέλαβαν δράση τα καθεστωτικά ΜΜΕ. Πιστά φερέφωνα του κεφαλαίου και του κράτους, φρόντισαν να παραπληροφορήσουν αλλά και να λασπολογήσουν σε βάρος των κατοίκων.

Αλληλεγγύη στους διωκόμενους αγωνίστες

Κι ενώ οι προσαγωγές συνεχιζόντουσαν, την Πέμπτη 28 Μαρτίου 2013 ήρθε να προστεθεί ένα ακόμα κομμάτι στο πάζλ της καταστολής που έχει στήσει το κράτος. Η εισαγγελέας Χαλκιδικής ασκεί ποινικές διώξεις κατά παντός υπευθύνου με 7 κακουργήματα (μεταξύ άλλων και αυτά της εγκληματικής οργάνωσης, της απόπειρας ανθρωποκτονίας, της κατοχής εκρηκτικών υλών, της έκρηξης και του εμπρησμού) και 11 πλημμελήματα για την επίθεση της 17ης Φεβρουαρίου στο εργοτάξιο. Οι ποινικές διώξεις δεν άργησαν να προσωποποιηθούν. Τα ξημερώματα της 10ης Απριλίου, δυνάμεις της αστυνομίας εισέβαλαν αιφνιδιαστικά στα σπίτια 2 αγωνιζόμενων κατοίκων στην Ιερισσό, την ώρα που αυτοί και οι οικογένειες τους κοιμόντουσαν και τους συνέλαβαν μπροστά στα παιδιά τους. **Οι δύο συλληφθέντες βρίσκονται προφυλακισμένοι στις φυλακές Διαβατών, αρνούμενοι τις κατηγορίες για συμμετοχή τους στην επίθεση στο εργοτάξιο.** Το κράτος επιστρατεύοντας ένα στημένο κατηγορητήριο, ποινικοποιεί το δίκαιο αγώνα των κατοίκων. Ένα κατηγορητήριο που στηρίζεται στη διασταύρωση γενετικού υλικού (είχε φροντίσει να δημιουργήσει μία άτυπη τράπεζα DNA των κατοίκων της περιοχής), καθώς και σε στοιχεία –και όχι συνομιλίες- που προέκυψαν από την άρση του τηλεφωνικού απορρήτου δεκάδων

Τα εκμεταλλευτικά σχέδια του κράτους και του κεφαλαίου δεν τελειώνουν, ούτε αρχίζουν στη Β.Α. Χαλκιδική. Καθώς το κεφάλαιο αναζητά νέους πόρους για να αντλήσει υπερκέρδος, το κράτος θα κάνει ό,τι περνά από το χέρι του για να το διευκολύνει. Μερικά μόνο παραδείγματα του παρελθόντος όπως: ο Αχελώος, η Κερατέα, η Λευκίμμη και η Πάρνηθα, αποδεικνύουν πως το κράτος επικαλείται την «ανάπτυξη», το στρατηγικό σχέδιο με το οποίο παραπλανεί, καθώς επιτίθεται στην κοινωνία και τη φύση. Απέναντι σ' αυτά τα σχέδια, προτάσσουμε την αλληλεγγύη και συσπειρωνόμαστε σε αυτοοργανωμένους και ακηδεμόνευτους κοινούς αγώνες, ενάντια σε όλους όσους καπνλεύονται, εμπορεύονται και ληλατούν τις ζωές μας και τη φύση.

ενάντια σε κράτος και κεφάλαιο
ο ανυποχώρητος κοινωνικός αγώνας
για τη γη και την ελευθερία θα νικήσει

Ο ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΣΜΟΣ

Ο όρος ολοκληρωτισμός έχει χρησιμοποιηθεί στο παρελθόν για να περιγράψει πολιτικά-κοινωνικά καθεστώτα στα οποία υπάρχει συγκέντρωση των εξουσιών σε έναν μόνο φορέα (π.χ. ένα κόμμα) ή ακόμα και ένα πρόσωπο. Στα καθεστώτα αυτά η διάκριση των εξουσιών-θεμελίων του κοινοβουλευτικού αστικού κράτους καταργήθηκε (ή επιδιώχθηκε να καταργηθεί) αφήνοντας την άσκηση όλων των εξουσιών σε ένα μόνο φορέα ο οποίος εκφράζει είτε τα συμφέροντα του έθνους (όπως το αντιλαμβάνεται εκείνος, π.χ. Φασίστες Ιταλία, Εθνικοσοσιαλιστές Γερμανία) είτε της κοινωνικής τάξης (όπως π.χ. το ΚΚΣΕ) που με αυτό τον τρόπο μονοπωλεί την πολιτική εξουσία. Πέραν των κεντρικών πυλώνων της αστικής εξουσίας άλλοι φορείς πολιτικής και κοινωνικής έκφρασης της κοινωνίας όπως τα συνδικάτα, τα ΜΜΕ, τα Πανεπιστήμια και άλλες (θεωρητικά) μη ελεγχόμενες από το κράτος ενώσεις και συλλογικοποιήσεις καταργούνται ή περιορίζονται ή ελέγχονται πλήρως, προκειμένου να μειωθεί η επιρροή της κοινωνίας πάνω στην πολιτική σφαίρα καθώς και ο κοινωνικός έλεγχος πάνω στην οικονομική παραγωγή. Εξαιτίας του συγκεντρωτικού χαρακτήρα των ολοκληρωτικών καθεστώτων δίνεται η δυνατότητα στον φορέα της εξουσίας να προωθήσει την πολιτική του μονοπωλώντας τον έλεγχο της πληροφορίας (μέσω οργανωμένων συστημάτων προπαγάνδας) και ασκώντας διαφόρων βαθμών βία.

Ο σύγχρονος ολοκληρωτισμός

Σε τί βαθμό ομοιάζουν τα χαρακτηριστικά αυτά των ολοκληρωτικών καθεστώτων με τα χαρακτηριστικά του πολιτικού-κοινωνικού και οικονομικού καθεστώτος που διαμορφώνεται τα τελευταία 3 χρόνια στον ελλαδικό χώρο αλλά και διεθνώς με αφορμή και μέσα στην «κρίση»; Αν και δεν βρισκόμαστε ακόμα σε ένα ολοκληρωτικό καθεστώς, οι ομοιότητες θεωρούμε ότι είναι αρκετές και οι εξελίξεις οδηγούν συνεχώς προς αυτή την κατεύθυνση και αφορούν διάφορα χαρακτηριστικά της νέας διαμορφούμενης κατάστασης, τα οποία εντοπίζονται σε διάφορα επίπεδα. Είναι πολιτικά, είναι οικονομικά και είναι και κατασταλτικά με τον κάθε τομέα να μην είναι απομονωμένος από τον άλλο. Ο φασιστικός παράγοντας έρχεται επίσης να παίξει το ρόλο του σε αυτή τη συνθήκη.

Επομένως, με τον όρο του «**σύγχρονου ολοκληρωτισμού**» εννοούμε τόσο τη **σταδιακή συνταύτιση οικονομικής και πολιτικής εξουσίας, όσο και όλες εκείνες τις μεθόδους, τους δεσμούς και τις διατάξεις που προωθούν τον κοινωνικό έλεγχο προκειμένου να καμφθούν οι κοινωνικές αντιστάσεις που ξεπηδούν αυθόρμητα μπροστά στην επιχειρούμενη περιθωριοποίηση και εξαθλίωση μεγάλου μέρους της κοινωνίας.** Θα προσπαθήσουμε εν συντομία να καταγράψουμε το πως αντιλαμβανόμαστε τα χαρακτηριστικά της νέας συνθήκης που διαμορφώνεται σε τρία επίπεδα: **το πολιτικό, το οικονομικό και το κατασταλτικό.**

Στο πολιτικό επίπεδο:

1. Πλήρης συναίνεση των αστικών κομμάτων πάνω στη στρατηγική για την υποτιθέμενη «αντιμετώπιση της κρίσης». Η συναίνεση αυτή επισφραγίστηκε με τη δημιουργία κυβέρνησης συνεργασίας ΠΑΣΟΚ-ΝΔ-ΛΑΟΣ (Νοέμβρης 2011) μετά από 22 χρόνια (Νοέμβρης '89). Η στρατηγική αυτή περιλαμβάνει την πλήρη σύμπλευση του ελληνικού αστικού κόσμου με τις επιταγές της υπερεθνικής οικονομικής ελίτ έτσι όπως εκφράζεται μέσω του Ευρωπαϊκού πόλου (Ε.Ε.) και του αμερικανικού (ΔΝΤ).

2. Σταδιακή επικράτηση του οικονομικού τομέα πάνω στον πολιτικό. Χαρακτηριστικότερο σημείο αυτής της τάσης ήταν ο διορισμός ενός κεντρικού τραπεζίτη (Παπαδήμου) στην πρωθυπουργία. Πέραν όμως του συμβολισμού, τα τελευταία χρόνια έχει καταφανεί η ανεπάρκεια του κοινοβουλευτισμού να εξυπηρετήσει τα προχωρημένα αιτήματα των ντόπιων και υπερεθνικών μεγαλοαφεντικών. Για το λόγο αυτό οι τυπικές διαδικασίες της αστικής δημοκρατίας, με τον όποιο κοινωνικό έλεγχο μπορούν να προσφέρουν πάνω στις λήψεις των αποφάσεων, έχουν παρακαμφθεί ξεφτιλίζοντας τους ίδιους τους νόμους και το σύνταγμά τους.

Αυτές οι εξελίξεις καταδεικνύουν την -και τυπικά πλέον- έλλειψη κοινωνικού ελέγχου πάνω στην οικονομική δραστηριότητα και σε κάποιο βαθμό απονομιμοποιούν την εξουσία στα μάτια κάποιων κοινωνικών κομματιών.

3. Μετατόπιση της πολιτικής εξουσίας εκτός ελληνικών συνόρων.

Έχει γίνει καταφανές ότι η ελληνική αστική τάξη βρίσκεται σε ιδιαίτερα μειονεκτική θέση έναντι των διεθνών αντιπάλων της μέσα σε έναν υπερεθνικό καπιταλιστικό οργανισμό όπως η ΕΕ και η ΟΝΕ. (μειονεκτική θέση έναντι των αστικών τάξεων των κρατών του καπιταλιστικού ευρωπαϊκού κέντρου καθότι το ελληνικό κεφάλαιο επικρατεί μια χαρά σε περιφερειακό επίπεδο όπως τα Βαλκάνια). **Πρόκειται για έναν ενδοκαπιταλιστικό ανταγωνισμό** στον οποίο η γερμανική (και περίξ αυτής) οικονομική ελίτ έχει καταφέρει να επιβάλλει τους όρους που εξυπηρετούν τα συμφέροντά της απέναντι στον ανταγωνισμό με τις ΗΠΑ. Ευρωπαίοι αξιωματούχοι τοποθετημένοι στα Υπουργεία, λογαριασμός στην τράπεζα της Ελλάδος όπου τοποθετούνται όλα τα έσοδα του κράτους προς εξυπηρέτηση των «δανειστών».

Η τάση για ακόμη μεγαλύτερη «διεθνοποίηση» της πολιτικής εξουσίας είναι σε ισχύ. Οι διακηρύξεις κορυφαίων ευρωπαϊκών αξιωματούχων - που υποστηρίζονται από πλήθος εγχώριων «διανοούμενων» - για την ανάγκη μεγαλύτερης «ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης», «πολιτικής ενοποίησης», «συντονισμού» κλπ κλπ, δίνουν και παίρνουν. Τα διευθυντήρια των Βρυξελλών και της Φρανκφούρτης είναι τα κέντρα χάραξης της πολιτικής και όχι η ελληνική βουλή ή το μέγαρο μαξίμου. Η τάση αυτή οδηγεί σε ακόμα μεγαλύτερη συγκεντροποίηση της πολιτικής εξουσίας σε κέντρα εκτός του ελλαδικού χώρου.

Στο οικονομικό επίπεδο

Θα μπορούσαμε να θεωρήσουμε την επίθεση που δέχεται το μη προνομιούχο κομμάτι της κοινωνίας του ελλαδικού χώρου ως μέρος μιας συνολικότερης επίθεσης που έχει εξαπολυθεί σε παγκόσμιο επίπεδο στα πλαίσια της επέλασης του νεοφιλελευθερισμού, εκείνης δηλαδή της πολιτικό-οικονομικής θέσης που υποστηρίζει ότι μονάχα η ιδιωτική πρωτοβουλία και το κίνητρο του κέρδους μπορούν να εξασφαλίσουν τη συνολική ευημερία της κοινωνίας, επομένως ο οποιοσδήποτε κοινωνικός έλεγχος της οικονομίας είναι επιζήμιος. Με την παραδοχή αυτή επιδιώκεται η μαζική ανακατανομή πλούτου προς την κορυφή της ταξικής πυραμίδας. Μέσα στα πλαίσια αυτής της ανακατανομής συγκαταλέγεται η συνεχιζόμενη υποτίμηση της αξίας της εργασίας, οι κατασχέσεις των ιδιωτικών κατοικιών κυρίως από τις τράπεζες, η παγίωση της μισθωτής εργασίας (και μάλιστα «ελαστικής») ως το κυρίαρχο μοντέλο εργασίας. Περισσότερος πλούτος στα χέρια λιγότερων ανθρώπων, περισσότεροι εξαρτημένοι και ευκολότερα ελεγχόμενοι εργαζόμενοι.

Η τάση αυτή έχει γιγαντωθεί μετά την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης και της έκτοτε φαινομενικής μονοκρατορίας της καπιταλιστικής δημοκρατίας. Κεντρικοί φορείς αυτής της τάσης είναι οι μεγάλες πολυεθνικές εταιρείες που μέσω της παγκοσμιοποίησης έχουν συγκεντρώσει τεράστιο πλούτο και δύναμη φτάνοντας να καταστούν τα πραγματικά αφεντικά του πλανήτη. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο το πάλαι ποτέ **κράτος πρόνοιας (μια αντιφατική έννοια αφού πρόκειται για αγαθά που πρέπει να θεωρούνται αυτονόητα και όχι προϊόν πρόνοιας από τον πλέον αντικοινωνικό οργανισμό, το κράτος)** σταδιακά εκμηδενίζεται και έτσι όλο και μεγαλύτερα κοινωνικά κομμάτια αποκλείονται από βασικά μέσα για την επιβίωσή τους. Ο νεοφιλελευθερισμός εκφράστηκε χαρακτηριστικά με τις πολιτικές του Ρήγκαν στις ΗΠΑ και της Θάτσερ στη Βρετανία τη δεκαετία του '80. Ωστόσο στην Ελλάδα λόγω ιδιαίτερων πολιτικών συνθηκών (αυξημένες κοινωνικές αντιστάσεις και κίνδυνος συστημικής αποσταθεροποίησης) η επέλαση του νεοφιλελευθερισμού αναχαιτίστηκε και καθυστέρησε.

Πολύ κεντρικό ρόλο σε αυτή τη συνθήκη σήμερα παίζει το **χρηματοπιστωτικό κεφάλαιο**. Η μορφή αυτή του κεφαλαίου έχει γιγαντωθεί σε τέτοιο βαθμό που να είναι σε θέση να καθορίζει αποφασιστικά και άμεσα τις δημοσιονομικές πολιτικές των κρατών εφαρμόζοντας ένα μοντέλο κατά το οποίο τους καιρούς της ευημερίας του συστήματος πλουτίζει και τους καιρούς της κρίσης το πληρώνουν οι υπήκοοι για να συνεχίσει να τους ληστεύει όταν ορθοποδήσει.

Τρανταχτό παράδειγμα η τεράστια χρηματοδότηση της ανακεφαλαιοποίησης των χρεοκοπημένων τραπεζών με δημόσιο χρήμα.

Ένα ακόμα **κεντρικό σημείο συγκεντροποίησης της εξουσίας** στο οικονομικό επίπεδο είναι εκείνο των ιδιωτικοποιήσεων μεγάλων επιχειρήσεων κοινής ωφέλειας (ΔΕΗ, ΟΤΕ, ΕΥΔΑΘ, ΔΕΠΑ) με στρατηγική σημασία. Είναι αυτονόητες οι τραγικές επιπτώσεις που μπορεί να έχει στο επίπεδο διαβίωσης του μη προνομιούχου κομματιού της κοινωνίας η λειτουργία της επιχείρησης υδροδότησης με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια. Και παρότι οι τραγικές επιπτώσεις της ιδιωτικοποίησης των εταιρειών υδροδότησης είναι πρόσφατες και φανερές ακόμα και για τα αστικά δεδομένα (όπως π.χ. στο Παρίσι που πρόσφατα τρέχουν να μεταφέρουν τη διοίκηση των αντίστοιχων εταιρειών και πάλι υπό δημόσιο έλεγχο) στην Ελλάδα οι αντίστοιχες εταιρείες είναι μέσα στο πρόγραμμα ιδιωτικοποίησης. **Η συγκέντρωση λοιπόν οικονομικής εξουσίας και η ψαλίδα μεταξύ πλουσίων και φτωχών βρίσκεται στο υψηλότερο επίπεδο από καταβολής του καπιταλισμού.**

Στο κατασταλτικό επίπεδο:

Ο διαφαινόμενος πολιτικός και οικονομικός ολοκληρωτισμός έχει σαν απαραίτητο συμπλήρωμα την αναβάθμιση του κοινωνικού ελέγχου και της καταστολής. Τα μέτρα ελέγχου και καταστολής είχαν σαν κομβικά σημεία τους ολυμπιακούς αγώνες του 2004 και τον Δεκέμβριο του 2008 με την μετέπειτα ανάπτυξη της αντιεξεγερτικής πολιτικής.

1. Αστυνομικό σκέλος - καταστολή Η στρατηγική του κράτους μπορεί να συνοψιστεί στο δόγμα της «μηδενικής ανοχής» στην αντίσταση, στα μέσα εκείνα που πολύ εύκολα η κυριαρχία καθορίζει ως νόμιμα ή μη. Έτσι, η ανάρτηση ενός πανό διαμαρτυρίας μπορεί να αποτελέσει αιτία πολύωρης προσαγωγής, οι συμβολικές καταλήψεις μπορούν να αποτελέσουν αιτία ξυλοδαμού και επίθεσης με χημικά ενώ οι απεργίες μπορούν σχετικά εύκολα να κηρυχθούν παράνομες και να επιστρατευτούν οι εργαζόμενοι. Οι καταλήψεις αναβαθμίζονται σε κέντρα ανομίας, οι αντιασφυξιογόνες μάσκες αναβαθμίζονται σε «ευρήματα» και τα μπουκάλια μπίρας μετατρέπονται σε βόμβες μολότοφ. Ζέχωση τακτική είναι εκείνη των βασανισμών στα αστυνομικά τμήματα που η Ελλάδα κατέχει μακράν την πανευρωπαϊκή πρωτιά Είναι πολύ λογικό από την πλευρά του κράτους να στοχοποιεί πρώτα τον αναρχικό χώρο από τα αντιστεκόμενα κομμάτια της κοινωνίας και αυτό γιατί ο λόγος του αλλά και οι πρακτικές του κινούνται πολύ κοντά και πολλές φορές ξεπερνούν τα όρια της «μηδενικής ανοχής», σε αντίθεση με άλλους πολιτικούς χώρους. Ωστόσο, η στοχοποίηση αυτή δεν περιορίζεται πλέον στους αναρχικούς αλλά περιλαμβάνει όλο και μεγαλύτερα αντιστεκόμενα κομμάτια.

Η αστυνομική καταστολή συνοδεύεται πάντα από τη δικαστική. Έτσι, επιστρατεύεται ένα ολόκληρο οπλοστάσιο νομοθετημάτων που σκοπό έχουν να ποινικοποιήσουν τη συμμετοχή σε κινηματικές διαδικασίες. Από τους κουκουλονόμους και την ποινικοποίηση της παθητικής αντίστασης στην κρατική βία, τις διώξεις με βάση το DNA (υπόθεση Σειρηνίδη) μέχρι τη συνεχή ανανέωση των τρομονόμων που πλέον αγκαλιάζουν όχι μόνο την ένοπλη δράση αλλά και μαζικές κινηματικές διαδικασίες.

2. Κοινωνικός έλεγχος

Πέραν της κατασταλτικής έξαρσης, αντίστοιχη έξαρση εμφανίζει και η προληπτική στρατηγική και ο κοινωνικός έλεγχος. Τεράστια αύξηση στις παρακολουθήσεις τηλεφώνων. Σχετική έκθεση της ΑΔΑΕ αναφέρει πως το 2010 εκδόθηκαν 6.400 δικαστικές αποφάσεις για παρακολουθήσεις τηλεφώνων και το 2011 9.276, παρακολουθήθηκαν τηλεφώνω 50.000 πολιτών. Από αυτές τις παρακολουθήσεις 3.472 αφορούσαν υποθέσεις «κρατικής ασφάλειας». Αύξηση καμερών ασφαλείας, παγίωση της τακτικής της προληπτικής προσαγωγής, παγίωση της τακτικής της μαζικής προσαγωγής διαδηλωτών σε σημεία προσυγκεντρώσεων, δημοσιοποίηση φωτογραφιών διαδηλωτών (βλέπε συλληφθέντες από συγκέντρωση 12 Φλεβάρη), λειτουργία τράπεζας DNA, απόπειρες νομοθέτησης για τη λήψη DNA από υπόπτους ακόμα και για πλημμελήματα.. Σημειώνουμε εδώ και την πρόσφατη επιχείρηση της αστυνομίας ΘΕΤΙΣ η οποία περιελάμβανε την «περισυλλογή» (λες και πρόκειται για σκου-

ίδια!) και καταγραφή στο στρατόπεδο συγκέντρωσης της Αμυγδαλέζας τοξικοεξαρτημένων ατόμων, η οποία θυμίζει εποχές δημοκρατίας της Βαϊμάρης.

Ο κοινωνικός έλεγχος επεκτείνεται και στην οικονομική δραστηριότητα με τη μείωση του ορίου πραγματοποίησης συναλλαγών με μετρητά και με την υποχρεωτική μεσολάβηση τραπεζών, με την άμεση πρόσβαση των φοροεισπρακτικών μηχανισμών του κράτους στις τραπεζικές καταθέσεις, με την ανταλλαγή στοιχείων μεταξύ ασφαλιστικών εταιρειών και αστυνομίας για τον εντοπισμό ανασφάλιστων οχημάτων, και ο κατάλογος δεν έχει τελειωμό. Με δυο λόγια, ένα ασφυκτικό περιβάλλον ελέγχου που αξιώνει την υποταγή της κοινωνίας στο «κοινό συμφέρον» όπως αυτό εκφράζεται από το κράτος.

Κεντρικό ρόλο στον κοινωνικό έλεγχο παίζει το **μιντιακό σύστημα**. Ειδικά στον ελλαδικό χώρο μάλλον πρόκειται για το πιο ελεγχόμενο μιντιακό σύστημα του δυτικού κόσμου το οποίο πραγματικά παίζει τα ρέστα του για την προώθηση των συμφερόντων της ντόπιας και υπερεθνικής ελίτ. Οι φωνές διαφωνίας με τα σχέδια της κομμισιόν ή της κυβέρνησης κόβονται στη ψύχρα, δημοσιογράφοι σε ρόλο δικαστών και εισαγγελέων κάνουν έκκληση για περισσότερη αστυνόμευση και καταστολή, στοχοποιούν κοινωνικούς αγωνιστές, καλούν σε ρουφιάνεμα, αποπροσανατολίζουν από τις πραγματικές αιτίες της κρίσης.

Ο φασιστικός /εθνικιστικός παράγοντας:

Μέσα στο γενικό πλαίσιο της ολοκληρωτικής κατεύθυνσης ταιριαστός σύμμαχος και συμβάλλον παράγοντας είναι η άνοδος της ακροδεξιάς. Μέσα σε συνθήκες συστημικής κρίσης είναι ιστορικά επιβεβαιωμένο ότι μερίδες της κοινωνίας στρέφονται προς την εθνικιστική ιδεολογία προσπαθώντας να πιαστούν από την ενότητα της **φαντασιακής κοινότητας του έθνους**. Οι μερίδες αυτές επιχειρούν να αποδώσουν τα κακά της μοίρας τους αποκλειστικά και μόνο σε «ξένα κέντρα εξουσίας» που θέλουν να φάνε την Ελλαδίτσα, στους μετανάστες, σε «άχρηστους» ή «προδότες πολιτικούς». Εκεί μέσα **στρέφονται και βολεμένοι μικροαστοί που τον καιρό της κρίσης βλέπουν να χάνουν τον πλούτο που έβγαλαν από το αίμα μεταναστών και όχι μόνο. Πόσο μάλλον σε μια κοινωνία όπως η ελληνική με μακρά παράδοση εθνικιστικών δικτατοριών και ακροδεξιών καταλοίπων.**

Όσον αφορά την πορεία προς τον ολοκληρωτισμό μπορούμε να πούμε ότι ο φασισμός συμβάλλει καθοριστικά προς αυτή την κατεύθυνση με διάφορους τρόπους, ειδικά στο σκέλος της καταστολής επιχειρώντας π.χ. την καταστολή των εργατικών κινητοποιήσεων (βλέπε συμπαρατάξη με βιομήχανο Μάνεση για το εργοστάσιο στο Βόλο, συμπαρατάξη με Μπόμπολα και Eldorado Gold για τα μεταλλεία χαλκιδικής), την καταστολή και περιθωριοποίηση μεγάλου αριθμού εργατών-μεταναστών.

Αν και για συγκυριακούς λόγους οι φασίστες δεν έχουν δικτυωθεί ακόμα αρκετά με τα μεγάλα

στην Ελλάδα και για αυτό εμφανίζονται ένα αντισυστημικό προσώπείο δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η εθνικιστική ιδεολογία όπου και αν επικράτησε αποθέωσε τον ολοκληρωτικό έλεγχο της κοινωνίας και την ολική υποταγή του εργατικού δυναμικού στην φανταστική κοινότητα του έθνους και τα επιχειρηματικά συμφέροντα, με υπέρτατη θυσία τις ανθρώπινες ζωές των εργαζόμενων στα πολεμικά σφαγεία.

Στο κείμενο αυτό αναπτύξαμε τις πρωτοβουλίες από την πλευρά της κυριαρχίας που διαμορφώνουν την κατάσταση του σύγχρονου ολοκληρωτισμού. Ωστόσο, η κυριαρχία δεν παίζει μόνη της. Οι αντιστάσεις από την πλευρά της κοινωνίας έχουν εκφραστεί δυναμικά και συνεχίζουν να εκφράζονται με αυξανόμενη ένταση. Δεν ξεχνάμε πως όλες οι νομοθετήσεις των μνημονίων και της έξαρσης της οικονομικής εκμετάλλευσης πέρασαν με τη βία και την καταστολή. Με διαδηλώσεις και πορείες ενίοτε εκατοντάδων χιλιάδων ανθρώπων που αντιμετωπίστηκαν με ξύλο, χημικά, συλλήψεις και δικαστικές διώξεις. Ο αγώνας για την κοινωνική απελευθέρωση συνεχίζεται και είναι ένας από τους λόγους της φοβερής έξαρσης του κοινωνικού ελέγχου και της καταστολής που περιγράψαμε. Το κράτος και το κεφάλαιο δεν έχουν καμία συναίνεση για την προώθηση των πολιτικών και των συμφερόντων τους. Σε μας έγκειται να συνειδητοποιήσουμε ότι μόνο η δική μας αυτοοργάνωση και πρωτοβουλία μπορεί να μας απαλλάξει από την εκμετάλλευση και την καταπίεση του κράτους και του κεφαλαίου.

...

Το καθεστώς αποκλείει τις προθέσεις του, μέσα από τον εκτενή και πολυδιάστατο πόλεμο που διεξάγει έναντι των πραγματικών αντιπάλων.

Τον τελευταίο καιρό και στα πλαίσια εγκαθίδρυσης του σύγχρονου ολοκληρωτισμού, έπειτα και του ιδεολογικού επαναπατριτισμού που επέφερε η εκλογή Σαμαρά στη δεξιά παράταξη και όχι μόνο, η κοινωνία έφερε μεταξύ άλλων στα χείλια της τον όρο «κατάληψη». Εχθρευόμενα την πολυποικιλία και επί δεκαετίες κοινωνική δράση των καταλήψεων, αλλά και τη μαζική απεύθυνση που ταυτόχρονα έκαναν προς την κοινωνία, τα Μ.Μ.Ε. έσπευσαν να αναπαράγουν το κρατικό μονόλογο, για τον κίνδυνο που ελλοχεύει σε αυτές. Η καθεστωτική ρητορική πρόντισε, επαναλαμβάνοντας επ' άπειρον εκφράσεις όπως το πλέον διάσημο «εστίες ανομίας», να εγκαθιδρύσει μία φρέσκια σπορά συντηρητισμού στην ήδη διαστρεβλωμένη λαϊκή συνείδηση. Με αυτόν το τρόπο, διδασκαλεύει, κάποιου είδους υπεροχή της θεσμικής νομιμότητας, ενάντια σε αυτήν της ηθικής. Έτσι, μέσα σε ένα όργιο καταστολής, βιώνουμε μία πρωτοφανή κλιμάκωση, στοχευμένη όχι αποκλειστικά απέναντι σε ένα και μόνο σπινθήρα με συγκεκριμένα χαρακτηριστικά, αλλά προς την ευρύτερη κοινωνία.

Έχουμε ήδη γίνει μάρτυρες εντεταμένων προσπαθειών του κράτους, να εγκαθιδρύσει την παρουσία ενός μηχανισμού προορισμένου για πολύ εξειδικευμένες περιπτώσεις, της Ειδικής Κατασταλτικής Αντιτρομοκρατικής Μονάδας (Ε.Κ.Α.Μ.), με τη χρήση τους για την εκκένωση καταλήψεων αλλά και στην επίαξη υπαλλήλων του ΜΕΤΡΟ και ναυτεργατών, στην περικύκλωση των Σκουριών καθώς και σε βίαιες εισβολές σε σπίτια. Η χρήση των Ε.Κ.Α.Μ. στις παραπάνω περιπτώσεις, δε θα μπορούσε εκ του πρακτέου να αποτελέσει τόσο άμεση αναγκαιότητα προς χάριν της συστημικής τους αντιμετώπισης. Ωστόσο, σε συνδυασμό με την ανέκαθεν μηντιακή υποστήριξη, συνθέτει τον ψυχολογικό πόλεμο που διεξάγεται μέσω της πετυχημένης συνταγής «Σειρά και Δέος», με

10,100,1000 ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΕΝΑ ΚΟΣΜΟ ΟΡΓΑΝΩΜΕΝΗΣ ΠΛΗΞΗΣ

στόχο ακόμη και τα προς το παρόν παθητικά αλλά ταυτόχρονα εν δυνάμει αντιστεκόμενα κομμάτια της κοινωνίας. Φυσικά, οι αλληπάλληλες επιθέσεις που εξαπολύει το κράτος στις καταλήψεις με σκοπό την εξόντωση τους αποτελεί ειδική περίπτωση, μιας και αυτές συνδέονται άμεσα με συγκεκριμένο πολιτικό χώρο, τον αναρχικό.

Η επίθεση στις καταλήψεις δεν ήταν μία επιπόλαια επιλογή που συνέπεσε τυχαία με τη γενικότερη επίθεση στην κοινωνία. Αντιθέτως, οι εισβολές στα "σπίτια" ήταν πολιτική επιλογή του κράτους, στα πλαίσια ενός ευρύτερου σχεδιασμού καταστολής των αντιστάσεων. Οι κινήσεις αυτές, είχαν ως στόχο να πλήξουν τον πολιτικό και κοινωνικό μας χώρο, να φοβίσουν και να καταστείλουν όσους βρίσκονται, στεγάζονται ή προσανατολίζονται σε τέτοιες ή συναφείς επαναστατικές δομές. Επίσης, για να κάνουν πράξη το διάγγελμα (αλά Παπαδόπουλος) που είχε βγάλει ο Σαμαράς περί πάταξης της ανομίας και της τρομοκρατίας και πως μέσα σε 20 μέρες θα έχει κλείσει όλες τις καταλήψεις, σε Ελλάδα και επαρχία. Μετά όμως από την ανακατάληψη της φρουρούμενης Βίλα Αμαλίας, ο μηχανισμός τους φάνηκε αδύναμος να εμποδίσει οποιαδήποτε πολιτική μας κίνηση προς υπεράσπιση των δομών μας και παράλληλα, με χιλιάδες κόσμου να αγκαλιάζει την αλληλεγγύη προς τις καταλήψεις σε Ελλάδα και εξωτερικό, φάνηκε να δίνει μία προσωρινή παύση στη συνέχεια που περιμένουμε...

Κάνοντας μία πρόχειρη χαρτογράφηση του αθηναϊκού κέντρου, ο καθένας μπορεί να διαπιστώσει τον ανασταλτικό χαρακτήρα καταλήψεων όπως η Σκαραμαγκά, η Βίλα Αμαλίας και η Λέλας Καραγιάννη, για τα δολοφονικά πογκρόμ που εκτελούν οι παρακρατικές συμμορίες νεοναζιστών, εκπληρώνοντας το ρόλο τους ως επέκταση της κυβερνητικής πολιτικής. Παρουσιάζοντας τους αιμοδιψείς μαχαίροβγάλτες που ανέθρεψε στα σπλάχνα του ως "αντισυστημικούς", το ίδιο το κράτος εναποθέτει σε αυτούς τη συνέχεια του έργου στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, το φράχτη του Έβρου, τα στενά της Ομόνοιας και τον πάτο του Αιγαίου, νίπτοντας τας χείρας και προσπαθώντας ακόμη και τώρα να παρουσιάσει ένα πιο φιλόπρωπο πρόσωπο, που δεν αντικατοπτρίζεται από εξτρεμισμό.

Οι λόγοι για τους οποίους το κράτος νιώθει να απειλείται από την ύπαρξη και λειτουργία ελεύθερων κοινωνικών χώρων όμως, ξεπερνούν το γεγονός ότι οι καταλήψεις αποτελούν προπύργια αντιφασιστικής δράσης. Στο εσωτερικό τους, αναπτύσσονται εμπράκτως και πολυδιάστατα λαϊκές αντιστάσεις, μέσω ενός σαφούς μοντέλου αυτοδιαχείρισης, αντιεμπρορευματικής έκφρασης και δημιουργίας (με αυτοοργανωμένες συναυλίες, θεατρικές ομάδες, δραστηριότητες για παιδιά κ.α.), την κοινωνική αυτοδιεύθυνση, την εξεμπρορευματική πληροφόρηση αλλά και αξίες όπως η ισότητα και ο σεβασμός στο διαφορετικό. Η διάχυση τους στην ευρύτερη κοινωνία θα σημάνει και την οριστική αποδόμηση του κράτους, κάτι που είναι ασφαλώς εις γνώση του.

10,100,1000 ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΕΝΑ ΚΟΣΜΟ ΟΡΓΑΝΩΜΕΝΗΣ ΠΛΗΞΗΣ

ΚΑΤΩ ΤΑ ΞΕΡΑ ΣΑΣ ΑΠΟ ΤΙΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ

ΚΑΤΩ ΤΑ ΞΕΡΑ ΣΑΣ ΑΠΟ ΤΙΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ

Ρίτσα φαη: η πίτσα του τρόμου*

Η επίθεση κράτους κεφαλαίου σε δικαιώματα και κατακτήσεις, σε μισθούς, συντάξεις και ασφάλιση, η οριστική διάλυση των δημοσίων υπηρεσιών, τα απανωτά χτυπήματα στους χώρους υγείας αλλά και η απαξίωση της εργασίας όπως την βιώνουμε μέχρι τώρα, οδηγούν στην εξαθλίωση μεγάλο τμήμα της εργατικής τάξης και διατηρούν το τρόμο, την αβεβαιότητα και την ομηρία στους υπόλοιπους εργαζομένους. Μαύρη εργασία, επισφάλεια, εργοδοτική αυθαιρεσία, χαμηλές αποδοχές, κατάργηση εθνικής συλλογικής σύμβασης, επιχειρησιακές-ατομικές συμβάσεις, φτώχεια και αβεβαιότητα συνθέτουν το σημερινό σκηνικό.

Περί ρίτσα φαη ο λόγος

Ζητείται υπάλληλος για ταμείο, λάντζα, ψήσιμο, παραγγελίες, κουβάλημα, καθάρισμα, τηλεφωνητής κ.α.. και όλα αυτά με ένα μισθό μόνο, μειωμένα ένσημα και αν, και πάντα με μοναδική προϋπόθεση να είναι μουγγός για τους συναδέλφους του και τα δικαιώματα τους.

Ζητείται οδηγός, μηχανάκι, λεφτά για βενζίνη, σέρβις λάστιχα κλπ, να χει σύνδεση στο κινητό του, για τις κλήσεις που θα χρειαστεί να κάνει... και μαζί με τη διανομή εντύπων....Ο μισθός θα αγγίξει τα όρια χαρτζιλικιού..

Επίσης όλοι οι υπάλληλοι θα καταγράφονται από κάμερες έτσι ώστε να παρακολουθούνται..

Και για τα εργατικά ατυχήματα-δολοφονίες δε μπορούμε να αστείεντούμε. Ας μιλήσουμε σοβαρά. Είναι αμέτρητα τα σοβαρά εγκαύματα και οι τραυματισμοί. Σε κατάσταση της Πάτρας βρέθηκε νεκρή η μετανάστρια Ράντκα Νοκόλοβα (38 χρονών) εν ώρα εργασίας, κλειδωμένη, ημέρα Δευτέρα 14 Ιανουαρίου.

Οι συμβάσεις που υπογράφουν οι εργαζόμενοι της pizza fan είναι εικονικές. Δεν πληρώνονται για τις Κυριακές, τα βραδινά, δεν παίρνουν ένσημα (άδειες, επιδόματα, δώρα) που αναλογούν. Δουλεύουν όσες ώρες και μέρες θέλουν τα αφεντικά ανάλογα κάθε φορά με τις ορέξεις τους. Και αν βέβαια κάποιος διεκδικήσει κάτι παραπάνω απ' τους μισθούς φτώχειας απολύεται. Προτιμούν επίσης εργάτες από Ασία και πρώην Σοβιετική Ένωση με την ευκολία του ότι δε ξέρουν τα εργατικά δικαιώματα τους, για να μην αναφέρουμε την εύκολη απειλή της αστυνομίας σε περίπτωση διαμαρτυρίας.

Όπου υπάρχει εκμετάλλευση εδώ θα είμαστε και θα αντιδρούμε
Τον Ιούνιο του 2010 σε κατάσταση στην Κυψέλη σταματούν οι πληρωμές των εργαζομένων παρόλο που η δουλειά έμεινε αμείωτη. Ο εργοδότης ΜΑΚΡΗΣ έλεγε το κλασικό "δεν υπάρχουν λεφτά", ενώ οι εργαζόμενοι καθημερινά παρέδιδαν 300 παραγγελίες και έκαναν υπερωρίες. Η μητρική εταιρεία δεν αναλάμβανε καμία ευθύνη,

* το κείμενο γράφτηκε από μέλος του σωματίου Σ.Σ.Μ

Οι εργαζόμενοι ήταν απλήρωτοι 3 μήνες και οι εκβιασμοί για απόλυση συχνόι για να υπογράψουν τις νέες ατομικές συμβάσεις. Μη έχοντας καμία εμπιστοσύνη στη διοίκηση οι 14 από τους 20 εργαζομένους κάνουν καταγγελία στην επιθεώρηση εργασίας για να διεκδικήσουν τα δεδουλευμένα και τα εργασιακά τους δικαιώματα. Μετά από συνάντηση με την επιθεώρηση εργασίας και τις πιέσεις των σωματείων (Σωματείο Βάσης Εργαζομένων Οδηγών Δικύκλου και Σωματείο Σερβιτόρων Μαγειρών Και Λοιπών Εργαζομένων Στον Κλάδο Του Επισιτισμού) με παρέμβαση στο κατάστημα της Κυψέλης καταβλήθηκαν οι δόσεις για τα χρωστούμενα χωρίς να υποκύψει κανένας εργαζόμενος στον εκβιασμό της νέας σύμβασης. Στα μέσα Μαρτίου η εταιρεία προχώρησε στην απόλυση του εργαζομένου μετανάστη Mike προφασιζόμενη έναν "σκίσιμο" στο παντελόνι και τη δυσaráσκεια πελάτη. Μετά από 1,5 χρόνο στη δουλειά και χωρίς να δώσει κανένα δικαίωμα ο εργαζόμενος απολύθηκε από τον υπεύθυνο με τη φράση "καλύτερα να φύγεις, δε σε γουστάρω". Ακολούθησε παρέμβαση στα καταστήματα Κυψέλης και Εξαρχείων απ' τα σωματεία Σ.Β.Ε.Ο.Δ – Σ.Σ.Μ και αλληλέγγυων. Ο Mike δεν είχε τα ένσημα, που απαιτούνταν για να μπει στο ταμείο ανεργίας. Ήθελαν να τον απολύσουν δίνοντας του... 250 ευρώ. Έγιναν σκληρές διαπραγματεύσεις μεταξύ σωματείων Σ.Β.Ε.Ο.Δ – Σ.Σ.Μ και διοίκησης της pizza fan και ο Mike πήρε αποζημίωση 6.000 ευρώ τα οποία καταβλήθηκαν σε δόσεις. 28 Μαΐου απέλυσαν τον εργαζόμενο Μαρίνο και επιχείρησαν να απολύσουν άλλους 2. Με άμεση αντίδραση και παρέμβαση των σωματείων, ανακλήθηκαν οι απολύσεις και υπογράφηκε δήλωση η οποία δεσμεύει την εταιρεία να μην απολύσει κανέναν εργαζόμενο από το κατάστημα της Κυψέλης. . **Σήμερα εν έτει 2013** συνεχίζονται οι απολύσεις στα καταστήματα της pizza

fan. Η Εύη εργαζόταν 2 χρόνια στο κατάστημα Σεπολίων, με παραπάνω καθήκοντα, μέρες εργασίας, από αυτά που αντιστοιχούσαν στη σύμβασή της. Στην προσπάθεια να διεκδικήσει τα δικαιώματά της βάσει της εργατικής νομοθεσίας, η απάντηση των αφεντικών ήταν η εκδικητική της απόλυση. Έγινε καταγγελία στην επιθεώρηση εργασίας για την απόλυση καθώς και για τη διαφορά των δεδουλευμένων και προσαυξήσεων που τα αφεντικά είχαν "ξεχάσει" να καταβάλλουν (ύψους 14,500 ευρώ).

Επίσης στο ίδιο κατάστημα απολύθηκε η Ιρίνα που εργαζόταν για ένα χρόνο. Προχώρησε και αυτή σε καταγγελία στην επιθεώρηση εργασίας για ανάλογη διάφορα (ύψους 6,000 ευρώ). Όλα αυτά στην εταιρεία που δηλώνει ότι είναι η μεγαλύτερη και ταχύτερα αναπτυσσόμενη αλυσίδα pizza delivery στην Ελλάδα ακόμα και σε περίοδο κρίσης και καυχείται για την φιλανθρωπία της. Χορηγεί πίτσες σε σχολεία κοινωνικούς φορείς κτλ. για να κερδίζει φοροαπαλλαγές και να πλασάρει ένα κοινωνικά ευαίσθητο προφίλ. Στην ίδια εταιρεία οι υπάλληλοι είναι κακοπληρωμένοι και μάλιστα σε καταστάματα όπως αυτά των Σεπολιών οι εργαζόμενοι απαγορεύεται να σιτίζονται

Και αν η πραγματικότητα αυτή τη στιγμή είναι ότι καμία και κανένας δε μπορεί μεμονωμένα να αντιτεθεί στο νέο εργασιακό μοντέλο και ότι οι περισσότεροι/ες από εμάς έχουμε ήδη δεχτεί να δουλεύουμε με νέους πιο υποτιμημένους όρους, ας μη ξεχνάμε ότι οι μοριακές αντιστάσεις, οι συλλογικές ή και ατομικές μικρές αρνήσεις και οι διάσπαρτες εστίες αγώνα έχουν τώρα περισσότερο νόημα από ποτέ. **Ας μη ξεχνάμε ότι** την επόμενη φορά που θα μας ανακοινώσουν ένα νέο μέτρο για να «βγει» η επιχείρηση όλοι και όλες μαζί έχουμε τη δυνατότητα να μη δεχτούμε την υλοποίηση του. Να δημιουργήσουμε μικρές κοινότητες αγώνα στη βάση των αναγκών μας και να επικοινωνήσουμε με τις άλλες που στήνονται δίπλα μας συνεχώς. **Συνελεύσεις εργαζομένων, επιχειρησιακά και κλαδικά σωματεία που δρουν χωρίς αρχηγούς, αλλά στη βάση της ισότιμης συμμετοχής όλων και χωρίς ειδικούς που αναλαμβάνουν να τρέξουν τους αγώνες μας αντί για εμάς, εργατικές συλλογικότητες και συνελεύσεις γειτονιάς** είναι ανάγκη να συνδεθούν και να δράσουν μαζί κάνοντας κριτική και σε άλλες σχέσεις εξουσίας που μας καταπιέζουν μέσα κι έξω από τους χώρους εργασίας. Το κλίμα τρομοκρατίας και γενικευμένης ανασφάλειας που μέσα από το φόβο της απόλυσης και της επικείμενης ανεργίας εμπεδώνεται και υφίσταται πια από τον ίδιο τον κόσμο που δέχεται την εκμετάλλευση και την καταπίεση, μόνο μέσα από τη συλλογικοποίηση μας μπορεί να σπάσει.

Αντίσταση: στον εκβιασμό των αφεντικών
Αυτοοργάνωση: σε όλους τους χώρους της εργασίας
Αλληλεγγύη: μεταξύ των εργαζομένων

ΕΘΕΛΟΝΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Μ.Κ.Ο: ΤΟ ΝΕΟ ΤΡΕΝΤ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ.

Στην Ελλάδα των ολυμπιακών αγώνων το 2004 προπαγανδίστηκε η ιδέα του εθελοντισμού και ανυψώθηκε σε μια λογική του όλοι να συνεργαστούμε γι αυτή την λαμπρή διοργάνωση. Εν τέλει απέφερε θέαμα σε όσους είχαν λεφτά να το δουν από κοντά και σε άλλους που δεν είχαν αλλά το είδαν μέσω τηλεόρασης, περηφάνια στους ελληναράδες, χρέη, εργατικές δολοφονίες, ξεπάστρεμα αδέσποτων ζώων, σκουπά αστεγών, χρηστών και μεταναστών και δημιουργία των πρώτων στρατοπέδων συγκέντρωσης για μετανάστες. Στις μέρες μας αυτή η προσπάθεια συνεχίζεται, όχι τόσο κραυγαλέα, αλλά ίσως πιο επιτακτικά.

Στο παιχνίδι αυτό έχουν μπει κυρίως οι ΜΚΟ γιατί έτσι μπαίνει στην επιχειρηματολογία η κοινωνική προσφορά. Σε αυτές απασχολούνται άμισθα κυρίως νέοι σε διάφορους τομείς, κυρίως ψυχολόγοι, κοινωνικοί λειτουργοί, εργοθεραπευτές κ.α. Αυτή η άμισθη εργασία έχει αρχίσει και παρουσιάζεται ως όλο και πιο επιτακτική γιατί εργοδότες και μεταπτυχιακά προγράμματα την θεωρούν πλέον ως απαραίτητη προϋπηρεσία.

Ο εθελοντισμός είναι η νέα μορφή εκμετάλλευσης, ένας έξυπνος τρόπος για την άντληση υπεραξίας από τα αφεντικά με μηδαμινό κόστος. Είναι επίσης ένας τρόπος απασχόλησης των ανέργων, από την μία νιώθουν κατά έναν τρόπο ενταγμένοι σε ένα εργασιακό περιβάλλον, από την άλλη απλά είναι απλήρωτοι (-λεπτομέρειες!-), επίσης τρέφουν ελπίδες για μια πιθανή πρόσληψη. Έτσι αυτοί κρατούνται πειθαρχημένοι.

Το ζήτημα με τις ΜΚΟ στο οποίο ενσωματώνεται πλήρως η ιδεολογία του εθελοντισμού είναι ότι οι ίδιες είναι είναι "μη κερδοσκοπικές" και "μη κυβερνητικές". Θεωρούνται δηλαδή οι καλές νεράιδες αυτού του κόσμου που με ανιδιοτέλεια προσφέρουν τις υπηρεσίες τους. Η εποχή αυτή είναι πλήρως γόνιμη για αυτού του τύπου τις οργανώσεις, μιας και το "κοινωνικό κράτος" (έννοια τελείως αντιφατική) που προϋπήρχε ως ένα βαθμό τώρα υπάρχει σε μηδενικό σχεδόν επίπεδο. Έτσι αυτό το σύνολο των δαπανών και των υπηρεσιών που ονομάζεται "κοινωνικό κράτος" περνάει στα χέρια αυτών των οργανώσεων ως μια πρόωρη μορφή ιδιωτικοποίησης με τις χρηματοδοτήσεις-χορηγίες κράτους, ιδιωτικού κεφαλαίου και ΕΕ. Οι ανάγκες μας αφήνονται στην τύχη του ποιος θα θελήσει να φορέσει το φιλανθρωπικό προσωπίο.

Έτσι λοιπόν αυτές χρησιμοποιώντας την οικονομική κρίση και την έκπτωση του "κοινωνικού κράτους" ως αφορμή ισχυρίζονται ότι δεν είναι σε θέση να προσλάβουν άλλους υπαλλήλους και προωθούν μέσα απ'το φιλανθρωπικό τους προσωπίο τις άμισθες και ελαστικές εργασιακές σχέσεις, χρησιμοποιούν εργάτες χωρίς δικαιώματα, άορατους εργάτες. Οι ΜΚΟ εμφανίζονται πλέον στο προσκήνιο ως μηχανισμοί διαχείρισης της υποτιμημένης εργασίας και παίζουν πολύ καλά το ρόλο τους.

ΜΙΑ ΔΙΕΥΚΡΙΝΙΣΗ

Δεν εντοπίζουμε το πρόβλημα γενικά και αόριστα στο να συμμετέχεις ενεργά και να βοηθάς στα προβλήματα της κοινότητάς σου. Αυτό προτάσσουμε αλλά με άλλους όρους. Χωρίς να μεσολαβούν, να ελέγχουν και να κατευθύνουν τις κινήσεις μας κράτος, ΕΕ, κεφάλαιο, κόμματα. Εμείς προτάσσουμε την αλληλεγγύη ως βασική μας αξία. Δημιουργώντας όμως δικές μας δομές (βλέπε κοινωνικά ιατρεία κ.α), χωρίς ιεραρχία και λίστες προτεραιότητας που να λειτουργούν από κοινού και να είναι ανοιχτές προς όλους τους καταπιεσμένους για τα δικά μας κι όχι για τα ξένα συμφέροντα των αφεντικών.

Μ. ΠΙΖΝΕΣ ΚΑΛΑ Ο.ΡΤΑΝΟΜΕΝΕΣ

Για τη δράση των ΜΚΟ υπάρχει ένας τεράστιος κατάλογος από σκάνδαλα που αναφέρονται στο ξέπλυμα χρήματος, στις παράνομες συνεργασίες τους με μαφίες και κυβερνήσεις, στην κατασπατάληση δημόσιων χρηματοδοτήσεων χωρίς κανέναν έλεγχο. Στο κομμάτι των εργασιακών δικαιωμάτων είναι οι πρώτες που πραγματοποιούν τα νέα μέτρα όσων αφορά την ελαστική και χωρίς δικαιώματα εργασία. Συγκεκριμένα, αυτή τη στιγμή στις περισσότερες ΜΚΟ οι εργαζόμενοι είναι απλήρωτοι για 6 μήνες. Επίσης, οι ΜΚΟ είναι ο φορέας των προγραμμάτων κοινωφελούς εργασίας τα οποία διαρκούν 5 μήνες σε καθεστώς άσχημων εργασιακών συνθηκών. Επίσης, ΜΚΟ βρίσκονταν πάλι πίσω απ'το περίφημο πρόγραμμα «Δράση για την Αθήνα» όπου άστεγοι και άνεργοι εργάζονταν στους Δήμους για ένα ευρώ την ημέρα για διάστημα 30 ωρών τον μήνα. Γνωστό είναι επίσης και το σκάνδαλο σε οικοτροφεία, ξενώνες και ψυχιατρικά τμήματα όπου επιβλήθηκαν μέτρα για την παρακράτηση των αναπηρικών συντάξεων των φιλοξενούμενων. Μάλιστα οι εργαζόμενοι στους φορείς αυτούς αντέδρασαν με ισχυρές διαμαρτυρίες με αποτέλεσμα να απολυθούν τουλάχιστον 10 άτομα.

Μανωλάδα: Όταν τα αφεντικά πληρώνουν με σφαίρες

Την Τέταρτη 17/4 200 μετανάστες εργάτες γης στη περιοχή της Νέας Μανωλάδας έκαναν το έγκλημα να απαιτήσουν τα δεδουλευμένα 6 μηνών. Η συνάντηση με τους επιστάτες-μπράβους Θ.Αποστολόπουλο και τα αδέρφια Χαλο;γίου του μεγαλόαφεντικού Ν. Βαγγελιάτου κατέληξε με έναν από τα τρία καθάρματα να πυροβολούν και να τραυματίζουν 37 μετανάστες και 7 από αυτούς σοβαρά.

άλλο ένα μεμονωμένο περιστατικό;

Σαφέστατα και όχι η περιοχή της Νέας Μανωλάδας αποτελεί μια αρκετά γλαφυρή μικρογραφία της άγριας εκμετάλλευσης που βιώνουν οι μετανάστες εργάτες την τελευταία 20 στον ελληνικό χώρο ,ειδικότερα στην επαρχία, ως το πιο "αδύναμο" και συνάμα αόρατο για πολλούς κομμάτι των από τα κάτω. .

Έτσι και αλλιώς η Ν.Μανωλάδα δεν έρχεται πρώτη φορά στο προσκήνιο. Είναι γνωστό χρόνια τώρα ότι οι μετανάστες εργάτες της περιοχής εξαθλιώνονται καθημερινά: ζουν σε τρώγλες τις οποίες πληρώνουν στα αφεντικά τους, δουλεύουν σε εξαντλητικό ωράριο για πενιχρά χρήματα, πληρώνουν για τη διατροφή τους σε καντίνες των αφεντικών καταλήγοντας να δίνουν ένα μεγάλο κομμάτι της πληρωμής τους πάλι πίσω στα αφεντικά ενώ οι μπάτσοι να σιγοντάρουν πάντα την κατάσταση.

γιατί τα αφεντικά σπλήστηκαν;

Η απάντηση βρίσκεται στο ότι αντιλήφθηκαν -όπως είχαν αντιληφθεί και στη απεργία των μεταναστών εργατών στη ίδια περιοχή την Άνοιξη του 2008- ότι δεν παίζουν μπάλα μόνοι τους. Οι μετανάστες εργάτες συλλογικοποιήθηκαν έσπασαν το φόβο και απαίτησαν. Γι' αυτό ήταν και μαζική η παρουσία τους για τη διεκδίκηση των δεδουλευμένων. Δηλαδή έβαλαν μπροστά έναν ακηδεμόνευτο ταξικό αγώνα που κατευθείαν φόβισε καθώς θεσαν τα θεμέλια για παραπάνω διεκδικήσεις(βλέπε πορεία 1000 μεταναστών εργατών στη περιοχή μετά τα γεγονότα όπου έθεσαν περά από τα δεδουλευμένα τους και την απαίτηση νομιμοποίησης όλων των μεταναστών) κάτι που τα μικρά -μεγάλα αφεντικά δεν το ανέχονται.

Αυτή τη συγκυρία είχαν να διαχειριστούν το κράτος , βλέπε Δένδια, και τα πιστά φερέφωνα τους τα media.Το κράτος βλέποντας ότι η επίθεση αυτή " ξεσήκωσε θύελλα αντιδράσεων" ήρθε να υπενθυμίσει μέσα από τα φερέφωνα του, τα media ,στα αφεντικά κυρίως της επαρχιακής Ελλάδας ότι η εποχή άγριας εκμετάλλευσης των μεταναστών είναι εκτός των προτύπων του ελληνικού κράτους και ότι οι συνθήκες έχουν αλλάξει υπάρχουν άλλοι τρόποι για να τους πίνουν το αίμα χωρίς όμως αυτό να φαίνεται ότι κυλάει στα χέρια τους. Δηλαδή με απλά λόγια το ξεζούμισμα δεν γίνεται πλέον στυγνά αλλά με tact.

Επιπρόσθετα το κράτος ήρθε να συνολοκοποιήσει το ζήτημα μέσω του Δένδια που ανέφερε για μια ακόμα φορά ότι η ανομία θα ηττηθεί. Σαφέστατα και το κράτος όταν αναφέρεται στην ανομία δεν μιλάει με ηθική χροιά αλλά ξεκάθαρα από την πλευρά της συντήρησης των ταξικών συμφερόντων του κεφαλαίου. Άρα έρχεται σε αυτή τη περίπτωση να στείλει μήνυμα στα μικροαφεντικά : " πιείτε το αίμα των μεταναστών αλλά κάντε με τρόπο που να μην φαινόμεστε κανίβαλοι" για τι αυτό δεν βοηθάει τα συμφέροντα τους.

Από την πλευρά μας δεν περιμέναμε ποτέ το κράτος ή τα media να υποστηρίξουν τους από τα κάτω αυτού του κόσμου και δη το πιο υποτιμημένο κομμάτι αυτών τους μετανάστες. Τα δακρύβρεχτα ρεπορτάζ, οι δηλώσεις Δένδια δεν γίνονται για τι ξαφνικά άλλαξαν πλευρά οι εξουσιαστές αλλά απλά γιατί πρέπει να ορθολογικοποιήσουν τη εκμετάλλευση στα μάτια του κόσμου.

Εμείς όμως αυτό που κρατάμε από των αγώνα των μεταναστών εργατών

είναι η συλλογικοποίησή τους , η συνείδηση τους

ότι έχουν το δίκιο με το μέρος τους, η οργή τους, το μίσος τους.

το ταξικό τους μίσος

"Είμαστε οι μεγάλοι ενθουσιασμένοι κι οι μεγάλοι αρνητές.
Κλείνουμε μέσα μας τον κόσμο όλο κι δεν είμαστε τίποτα απ'
Αυτόν τον κόσμο

Οι μέρες μας είναι μια τυρκαχιά κι οι νύχτες μας ένα
ηέλαχο."

Γύρω μας αντηχεί το χέλιο των ανθρώπων.
Σατόσημα από το ποιήμα "Εμείς οι λίγοι" του Γ.Μακρή